

Szénási Miklós

Ahogy egy virág a szélben

Tudtuk, hogy vége lesz, de azt nem,
mikor és hogyan. Meleg volt, igazi nyár,
a Bajcsy-Zsilinszky utcán
hagytam a kocsit, onnan sétáltunk tovább.
Ültünk a teraszon, együtt a fél család.
Szokás szerint voltak vitáink.
Vacsora után a Dósa nádor téren
készült még néhány közös fotó,
tíz körül indultunk haza.

Három hét sem telt el, és minden
rosszabbra fordult.
Én vagyok a legidősebb testvér,
bekopogtam az orvosához, mire
számíthatunk. Hosszú haja volt
a tanárnőnek, ahogy anyám
emlegette, s finom mozdulatai.
Mindent megteszünk, amit lehet, ígérte, de
ki tudja, mit jelent ez, talán csak
egy válasz, ami mindenkinek kijár.

Úgy vesztette el magát anyám, ahogy
egy virág a szélben a szirmai.
Hajtincsei a párnára hulltak, lába
már nem engedelmeskedett. Hirtelen
elérhetetlenül messzire került a konyha
és a fürdőszoba az ágyától,
több órányi távolságra egy pohár víz.

Hetek, de inkább napok kérdése volt,
mikor kell otthonba vonulnia.
Túl hamar jött el az a reggel.
Mindenki ideges volt. A kék farmer is
ott van? A fürdőköpeny, a pléd
és a kispárna? A rádióba vettél
elemet? Hol a gyűrű és a fülbevaló?

A lépcsőház mellé parkoltam,
amennyire közel csak lehetett.
Vittük a ruhákat, néhány

cserepes virágot, az éjjeliszekrényt
és az olvasólámpát. Negyvenöt évet
préseltünk bele a csomagtartóba.
[A tévét nem, az csak hetekkel később
került az otthonba, amikor már
nem volt türelme olvasni.] Hívtam a liftet,
és láttam, hiába nem akarja, mégis
sír. Hányingerem van, mondta,
az öcsém hozott egy vödört, tartotta a fejét.

Kertváros, park, elektromos kapu.
Ketten osztoztak a szobán,
a másik ágyon fekvő nő sem bírt
lábba állni, néha kért, nyissak ablakot.

Sokszor elképzelttem, hogy tavasszal
majd kiültetem anyámat
a Szent Erzsébet Otthon
kertjébe, és ha jobban lesz, talán
még haza is vihetem hétvégére.

Kevés időt töltöttem vele ezekben
a hetekben, de talán nem kevesebbet
annál, mint amit lehetett.
A telefont egyre ritkábban vette fel,
és gyakran csak annyit mondott,
ha nem baj, most leteszem, fiam.

Kétszer is mentőt hívtak hozzá,
kórházba vitték. Nem tudom,
mi járt az orvosok fejében, miért
erőlködtek, amikor ők is látták,
hogy hiába ezek a pokolian fájdalmas
vizsgálatok, nem segít semmi.
Nem tarthat örökké a már minden
méltóságot nélkülöző szenvedés.

Nem tudom, mennyire volt tisztában
vele az utolsó napokban anyám,
mi fog történni. Tudja-e azt
ilyenkor az ember, vagy csak
hánykolódik azon a tengeren, ahol
nincs lent és fent, csak egyre sötétebb.

Hajnali fél egy után hívtak az otthonból.
Próbáltam nem elengedni a pillanatot,
azt a verdeső, esetlen pillangót, ami
nem tér vissza többé soha. Kérdeztem,
hogy történt és pontosan mikor,
volt-e vele valaki, és mi az, amit
még tudnom kellene. Hogyan ment el.
Ugye csak elaludt.

És láttam magam előtt
az arcát, ami már alig
emlékeztetett arra,
aki volt. Délután
még próbáltam
itatni.
És reméltem, már
nem tart sokáig
ez a végtelennek
tűnő zuhanás.

Sokszor szerettem volna
felhívni később,
elmondani, mi van velünk.
Vitázni akár, kiabálni, mint az olaszok,
lecsapni a kagylót. Azt mondani,
hosszú volt a nap, és ha
ma nem is, holnap
feltétlenül arra fordulok.

Mezei Gábor

u.1. a kifáradásról

a tömegvonzás irány nélküli,
tömbös és időtlen,
a karod tapsra
könyökből megindul,
későn veszed észre,
visszhang terjed,
ebben a túl tempós
áradásban
adod meg magad
a morajlásnak,